

Ἐκεῖ ὅπου ἀνήλικα παιδιὰ μέσ' τὴν ἀγκάλη
τῆς μάνας τους, τὴν ἀκριβῆ
πέρνουν τ' ἀθάνατο φιλι
κ' ἢ φλόγα τὰ προσβάλλει.

Ἐκεῖ πετάει ἄροβα νὰ σώσῃ τ' ἀγγελούδια,
μὲ τὴ μανούλα του; μάζη,
κί' αὐτὸς ἀκόμη ἄς καῖ —
θὲ νὰ τοῦ 'ποῦν τραγούδια.

Τραγούδια θὰ τοῦ βγάλουε καὶ θὰ τονὲ 'βλογᾶνε.
Καὶ ἂν σώσῃ μάνα καὶ παιδιὰ,
ὦ τί τιμαῖς ὦ τί χαρὰ!
Τὰ στήθια του κτυπᾶνε.

Ἔχει κι' αὐτὸς, παιδάκια μου, παιδιὰ καὶ τ' ἀγαπάει,
γι' αὐτὸ λυπάται καὶ πονεῖ,
'πάει σ' τῆς φλόγες νὰ καῖ,
γιὰ τοῦτο λαχταρεῖ.

Ξέρει τὴ λύπη τὴν πολλὴ τῆς μάνας ὅπου χάσῃ
τὴ γένηνα τῆς τὴν ἀκριβή!
Τοῦ πέθανε κι' αὐτοῦ παιδί,
ποῦ δὲ θὰ τὸ ξεχάσῃ.

Ἄχ! τί εὐγενικὴ καρδιά, τὰ στήθη του στολιζει!
παιδιὰ μου, ἴδετε τον καλὰ,
μὲς τὴ φωτιά χαμογελά,
ἄχ! δὲν τότε φοβίζει.

Εὐλογημένος! ὁ Θεὸς αὐτὸν νὰ εὐλογήσῃ,
καὶ τὰ δικά του τὰ παιδιὰ,
ὅπου γιὰ 'κεινα λαχταρᾶ
εἶθε νὰ τοῦ χαρίσῃ!

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.

ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

Φαίνεται τινες θέλοντες νὰ ἐπιρρώσωσι τὸ καθῆκον
τὸ εἰς τὴν τέλεσιν τῶν εἰς τοὺς νεκροὺς νομομισμένων
διατυπώσεων, ἄλλοι νὰ παραστήσωσι τὴν μετὰ θάνα-
τον τιμωρίαν καὶ τὸ ἀσυγχώρητον τῶν κακούργων καὶ
νὰ μειώσωσι τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ἐπενδύον διαφόρους
τρομερὰς συνεπειὰς καὶ πρὸς τοῦτο παρίστανον τοὺς
νεκροὺς τῶν μὴ τυχόντων εἰθισμένης ταφῆς ἐξερχο-
μένους τοῦ τάφου καὶ αἰτοῦντας τοιαύτην, τοὺς τῶν
κακούργων ἀποπεμπομένους ἐκείθεν καὶ ἄκοντας συνε-
χίζοντας τὸ ἔργον των καὶ τοὺς φονεθέντας ὅτε μὲν
διὰ τῆς τοιαύτης παρουσίας των βλαπίζοντας τὸν
φονέα, ὅτε δὲ εἰς τὸν τόπον τοῦ φόνου ἀναγεννωμέ-
νους ἐκ τοῦ ἐκεῖ βέυσαντος αἵματος καὶ ζητοῦντας
διὰ τῆς ἐμφανισέως των ἐκδίκησιν.

Ἡ φήμη βεβαιούσα καὶ μεταβιβάζουσα ταῦτα ἀπὸ
στόματος εἰς στόμα συνεπλήρου τὰ κενὰ πλάττουσα
ἐκ τῆς σαύρας κροκόδειλον, ὃς ἐνέσπερε φυσικῶς οὐχὶ
πλέον φόβον, ἀλλὰ τρόμον προκειμένης πάλης πρὸς
σωματοφόρα πνεύματα καὶ τρόμον ἀποθάντα πολ-
λάκις θανατηφόρον.

Ἐκ τούτου πολλοὶ θέλοντες νὰ δείξωσι γενναϊό-
τητα, διότι δῆθεν δὲν κατελήθησαν ὡς ἄλλοι ὑπὸ
τρόμου, διηγούντο διάφορα μετὰ τῶν νεκραναστατῶν
συμβάντα των, εὐρίσκοντες πρὸς τοῦτο, ἕως πρὸ ὀλί-
γου, καὶ τοὺς ἐχθίστους τῶν δεισιδαιμονιῶν προθύμους
ἀκρατὰς παρουσιάζοντας χαίνον τὸ στόμα καὶ κυνι-
κῶς τεταμένα τὰ ὄτα· οὕτω ὅλοι διηγούντο περὶ
αὐτῶν καὶ ἠγγυῶντο περὶ τῆς πραγματικότητός των
χωρὶς οὐδὲ νὰ ἐφαντάθη τις τοιοῦτον.

Αἱ διάφοροι αὐτὰ παραδόσεις ἐπαυξανόμεναι διὰ
διαφόρων σχολίων καὶ προσθηκῶν ἀποτέλεσαν ὀλό-
κληρον ἱστορίαν ἔχουσαν τὴν πρόλογόν της ἐπὶ τῆς
πρωϊστορικῆς ἐποχῆς καὶ ἀντὶ καταλόγου συνδρομη-
τῶν κατάλογον θυμάτων. Ἦδη δὲ ὅτε ἡ ἐπιστήμη
ἀνέωρε τὰς περαιτέρω προσθήκας καὶ ἐκδόσεις τοῦ
συγγράμματος τούτου, ἀντεκδικουμένη οὕτω τὴν πᾶν
ἐπιστημονικὸν ἀπορίζουσαν δεισιδαιμονίαν, δὲν νομι-
ζομεν ὀρθὸν νὰ ὑστερήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας τῆς
«Ἀθηναϊδος» καὶ τῶν ὀλίγων περὶ αὐτοῦ σημειώ-
σεων, τὰς ὁποίας ἐλλείψει ἐντύπων καταρθώσαμεν νὰ
κράτησωμεν ἐκ τῶν παραδόσεων πολυθυλλήτων καθη-
γητῶν, ὑθλοῦντων γραϊδίω.

Βρυκόλακες λοιπὸν ἐλέγοντο οἱ νεκροὶ κακῶς βιω-
σάντων ἀνθρώπων ἢ μὴ τυχόντων νομομισμένης τα-
φῆς ἢ διὰ βιαίου θανάτου τελευτησάντων κλπ. διευ-
θυνομένοι ὑπὸ ἐν αὐτοῖς εἰσερχομένων δαιμόνων καὶ
ἐξερχόμενοι τοῦ τάφου καθ' ἑκάστην πλὴν τοῦ σαβ-
βάτου, ὅτε ὡς φοιτητῆς στρατιώτης κατὰ τὴν δε-
καμερίαν εἰσδύοντες ἐν τῷ τάφῳ ἐδέχοντο τὰ κώ-
λυθα ἢ παρευρίσκοντο εἰς τὴν ἐπιθεώρησίν των· ἐπι-
φαινόμενοι δὲ νύκτωρ μὲν ἀλλ' οὐχὶ καὶ καθ' ἕπνοιας
ἔλεγαν καὶ ἔπραττον τὰ ἀρέσκοντα φοβίζοντας, ἐνίοτε
δὲ καὶ κακοποιούντες τοὺς ζῶντας.

Μάστιγν προσεπάθουν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῶν βρυ-
κολάκων νὰ ἐμποδίσωσι τὴν εἰσοδὸν των κλειόντες
τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα· οὗτοι λεπτυθέντες ὑπὸ
τοῦ θανάτου εἰσῆρχοντο καὶ διὰ κεκλεισμένων θυρῶν
καὶ ἀπὸ ἐκείνων πρῶτον ἤρχοντο. Διατηροῦνται ἀκό-
μη αἱ παροιμίαι αἱ εἰς τοὺς βρυκόλακας ἀναφερόμε-
ναι, τὰς ὁποίας ὁ λαὸς μὴ κρίνων ὀρθὸν νὰ ἐγκατα-
λείψῃ καὶ τοὶ τὰ αἰτία των ἐξέλιπον, μετέφερον ἐπὶ
τῶν ζώντων τῶν καταδικαζόντων συγγενεῖς ἢ φίλους,
ὡς ἀγαθὸς κηπουρὸς μεταχειριζόμενος τοὺς κλάδους
τῶν ξηραίνωμένων δένδρων ὡς σπρίγματα φυταρίων,
«ὁ βρυκόλακας τὴ σειριά του κυνηγᾷ», «ὁ βρυκόλα-
κας ἀπὸ τὰ γένηκα του τρώγει», παρουσιάζόμενος πρὸς
τοῦτο ὑπ' ὄψιν ὅσον οἶόν τε τρομερωτέραν, ἐπιτεινο-
μένην ὑπὸ τοῦ νυκτερινοῦ σκότους καὶ τῆς σιγῆς, ὡς
ἐτάρῃ καὶ σκώληκας ἀποστάζων. Ἐν τούτοις ἐκῆδετο
τῶν συγγενῶν του καὶ πολλάκις ἐφρόντιζε νὰ τοὺς
προφυλάξῃ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καθ'
ἣν προέβλεπεν ὅτι δὲν θὰ ἦναι πλέον κύριος τῶν
πράξεών του. Καὶ εἰσερχόμενος ἀφοῦ κατ' ἀρχὰς ἔτρω-
γε πᾶσαν ζωϊκὴν οὐσίαν, διότι οὐδέποτε ἡ πείνα του
ἐκορηννυτο, ἐπειδὴ πᾶν τὸ καταβροχθιζόμενον «ἔπερνε
ὁ δαίμονας ἀπὸ μέσα του», κατὰ τὴν παροιμίαν, ἔ-

φθανε και μέχρι τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆς ἀρτοσκάφης οὐδ' αὐτοῦ τοῦ ὤμου κρέατος ἀπέχων. Ταῦτα ἐθεωρεῖτο ὅτι μόνος οὗτος ἐπραττεν ἢ ἐδύνατο και διὰ τοῦτο οὐκ ὀλίγαι γαλαί ἢ κύνες ἐπλήρωσαν ἀκριβὰ τὴν τοιαύτην διασκέδασίν των φονευθέντες ὡς βρουκόλακες.

Ἦρχιζεν ἔπειτα νὰ πνίγη, ὅπου ὑπῆρχον, τὰ βρέφη. Τοῦτο εἶναι εἰς λόγος, δι' ὃν και μέχρι τοῦδε αἱ μητέρες σπαργανοῦσαι τὰ βρέφη σφραγίζουσιν αὐτὰ σημειοῦσαι σταυρὸν διὰ τῆς χειρός. Ἀλλὰ και τὰς λεχούς και ἀρτιγόνους γυναῖκας ἐνοχλεῖ, δι' ἃ ἀπαγορεύεται τοῖς ἐπισκέπταις ν' ἀναφέρωσι τι τοιοῦτον ἐκ φόβου μήπως τύχη ἢ ὦρα ἀνοικτῆ και χησιμεύση ἢ ὁμιλία ὡς κλήσις πρὸς τὸν δαίμονα τοῦτον, ὅστις ὅμως ἐπιτηδεύοιτα ἀποφεύγει πᾶν ἰερὸν φοβούμενος μή τὸ ἐγγίσῃ και πρὸς τοῦτο αἱ γυναῖκες δὲν ἀργοῦσι νὰ ἀναρτῶσι ἐκ τοῦ τραχήλου των τέκνων των, πολλακίς και τοῦ ἰδίου, ἰερὸν περιάπτον.

Ἄλλ' ὅταν ὁ ἀλέκτωρ κροτῶν τὰς πτέρυγας φωνήσῃ οὐχὶ πλέον τρίς, ἀλλ' ἄπαξ, τρέχει ὁ βρουκόλαξ ὡς μαινόμενος ἀνατρέπων και καταστρέφων πᾶν τὸ προστυχόν φοβεῖται ὡς κλέπτῃς τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἡμέρας.

Τὸ χλιστόν των πράξεων των βρουκολάκων δὲν δύνανται ν' ἀποτελέσωσι αἱ σημειώσεις μας, ἀλλὰ και τὸ ἑκατομμυριοστὸν ἂν δὲν περιεῖχον θὰ ἐτόλμων νὰ τὰς δημοσιεύσω διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον ὅτι πρέπει νὰ ἐκλείψωσι πλέον αἱ ἀποπνίγουσαι τὸν ὑγιᾶ τοῦ ἀνθρώπου, ἰδίᾳ τοῦ νέου, νοῦν δεισιδαιμονία.

Ἐπὶ τὸ προκείμενον.

Ἦρκει νὰ ψιθυρισθῇ διὰ τινα των νεκρῶν ὅτι λειποτακτεῖ και ἀμέσως τὸ ἐπόμενον σάββατον ἐδλεπέ τις παρατεθειμένον συμπόσιον ἐν τῷ νεκροταφίῳ ὑπὸ των συγγενῶν τοῦ νεκροῦ και ἐν πτωχεῖα τούτων ὑπὸ τοῦ πλουσιωτέρου τοῦ χωρίου, διότι τὸ ἐνδιαφέρον ἦτο γενικόν, ἐνωμοτίαν ἰερῶν ὑπὸ ἐπίσκοπον πάντοτε ἐξερχομένην εἰς καταδίωξιν και, ὡς οἱ χωροφύλακες τὰς κατοικίας, καταλαμβάνουσιν τὸν τάφον, ὅπου βεβαίως ὁ λειποτάκτης θὰ εἰσῆρχετο. Ὁ ἐνωμοτάρχης ἐπίσκοπος εἰς τὸ ἀνοιγμα τοῦ τάφου διέτασσε τὸν νεκρὸν νὰ φάγῃ τὰ ἐν λόγῳ φαγητὰ ἐκ δὲ τῆς φυσικῆς ἀρνήσεως εἶπετο ὅτι οὗτος ἦτο βρουκολακισμένος. Ταῦτα παρηκαλοῦθον ἀλλόκοτοι δεισιδαιμονικαὶ εὐχαὶ πρὸς διάλυσιν τοῦ τέως σώου σώματος τοῦ νεκροῦ και ἀπαλλαγὴν ἀπὸ των ἐνοχλήσεών του, μεθ' ἃ ἐθάπτετο οὗτος ἀπειλούμενου τρομεροῦ ἀναθήματος κατὰ τοῦ τολμήσοντος νὰ τὸν ἐκθάψῃ και τελευταῖον ὁ ἐπίσκοπος μετὰ των ἰερῶν ἔτρωγε τὰ φαγητὰ, ἅτινα ὁ βρουκόλαξ ἠρνήθη νὰ φάγῃ. Ἄλλοτε τὸν ἕκαιον κοσκινίζοντες τὴν τέφραν και ἐπανακαίοντες τὰ ἀνακαλυπτόμενα αὐτοῦ ἀτέφρωτα τεμάχια διότι και ἐκ τοῦ ὄνυχος ἀνεγεννήτο, ἢ ἐκάρφονον τὸ σῶμα του εἰς τὸν τάφον ἐνῷ οἱ παραλίαι οἰκοῦντες μετέφερον αὐτὸν εἰς ἐρημονῆσι διὰ νὰ περάσῃ θάλασσαν, ἐν ἣ ἐπιπτον ὄλαι του αἱ κακαὶ ἰδιότητες.

Ὡς προφυλακτικὸν δὲ μέσον κατὰ τῆς βρουκολα-

κιάσεως, ἦτις ἐκτὸς των εἰρημένων προήρχετο και ἂν γαλῆ δισκέλιζε τὸν νεκρὸν πρὶν ἢ ταφῇ, μετεχειρίζοντο δύο δίδυμα μοσχάρια πρωτότοκα, τὰ ὅποια ζευγνύοντες περιέφερον περὶ τὸ χωρίον ἐν εὐχαῖς και δέησεσιν, εἶτα δ' ἐθάπτον ζῶντα εἰς διασταύρωσιν ὁδῶν, σταυρὸν ἐντεῦθεν καλουμένην. Διὰ τὸν θάπτομενον ἐντὸς τοῦ χώρου, ὃν ὄριζεν ἢ περιφορὰ των βοῶν οὐδεὶς φόβος ὑπῆρχε. Οὕτω τοῦλάχιστον δικαιολογεῖται ἢ εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ χωρία τῆς Πελοποννήσου ὑπάρχουσα θέσις: σταυρός.

X. K. ΒΟΖΙΚΗΣ.

Ἡ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ ΕΝΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ

Δὲν γίνεται λόγος κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐν Ἀγγλίᾳ, εἰμὴ περὶ τοῦ γιγαντιαίου ἐλέφαντος τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου.

Ἄπαν τὸ Λονδίνιον κοινὸν περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν διατήρησιν τοῦ Ζουμπῶ (οὕτω καλεῖται ὁ ἐλέφας οὗτος), ὅστις προωρίσθη νὰ μετενεχθῇ εἰς Ἀμερικὴν. Ὁ δὲ Ἡμερήσιος Τηλέγραφος ἐγένετο ἢ ἠχῶ τῆς γενικῆς λύπης.

Ὁ Ζουμπῶ, ὅστις κατοικεῖ πρὸ εἰκοσι σχεδὸν ἐτῶν τὸν Ζωολογικὸν κήπον, μόλις εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ὅτε ἠγοράσθη ἐν Παρισίοις και δὲν ὑπερέβαινε τότε τὸ ἀνάστημα μικροῦ ἵππου.

Σήμερον ὁ Ζουμπῶ ἔχει ὕψος τριῶν μέτρων, και ζυγίζει 6000 χιλιόγραμμα ἢτοι 4680 ὀκάδας, και ἄγει τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος, τὴν κρίσιμον ἡλικίαν των θυλέων ἐλεφάντων κατὰ τοὺς εἰδικῶς ἐξετάσαντας τὸν βίον των ἐνδιαφερόντων τούτων ζῶων. Ὅθεν ἔπρεπεν, ἢ νὰ φονεύσωσι τὸν Ζουμπῶ ὅστις ἔμελλε νὰ καταντήσῃ τρελλός, ἢ πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχημάτων, νὰ πωλήσωσι αὐτὸν ἀντὶ χρημάτων, διότι ὁ Ζουμπῶ εἶχε τὴν ἐνισχύλῃσιν νὰ περιδιαβάσῃ ἐπὶ τῆς βράχεώς του ἐν τῷ Ζωολογικῷ κήπῳ, τὴν ἐλπίδα τοῦ ἀγγλικοῦ ἔθνους, ἢτοι τοὺς παῖδας ἀμφοτέρων των φύλλων.

Ὁ Βάρνουμ, ὁ περίφημος Βάρνουμ, ὁ περικλεῆς διευθυντῆς ἀμερικανός, παρουσιάσθη και ἠγόρασε τὸν ἐλέφанта ἀντὶ 50,000 φράγκων.

Ἄλλ' ἅμα ἐγένετο γνωστὸν διὰ των ἐφημερίδων ὅτι ὁ Ζουμπῶ ἐπωλήθη εἰς ἀμερικανούς, μία ἠκούσθη κραυγὴ καθ' ἅπασαν τὴν μητρόπολιν, κραυγὴ ἀγανακτήσεως! Τὰ παιδία πρὸ πάντων ἔβαλον γοερὰς κραυγὰς ἀπελπίσας. Τοσοῦτον δ' ἐξηγήθη ἢ κοινὴ γνώμη, ὥστε ὁ Ἡμερήσιος Τηλέγραφος πιεζόμενος ὑπ' αὐτῆς, ἔσπευσε νὰ τηλεγραφήσῃ εἰς Ἀμερικὴν πρὸς τὸν Βάρνουμ προτείνων αὐτῷ νὰ ἀγοράσῃ παρ' αὐτοῦ τὸν ἐλέφанта. Ὁ Βάρνουμ ἀπεκρίνατο ἀμέσως διὰ τοῦ ηλεκτρικοῦ καλωδίου.

Κύριε Διευθυντά!

Δὲν θάλω σᾶς παραχωρήσει τὸν ἐλέφанта μου μήτε ἀντὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίου. Ἐγνωστοποιήθη πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν εἰς τὸ μέγα ἵπποδρομικὸν θέατρον μου, ὅλα δὲ τὰ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου δημοσιεύ-